

Sygn. akt IV Ka 937/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2016 r.

sprawy **G. M.**

syna T. i B. z domu J. (...) r. w Ś. z art. 244 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 15 października 2015 r. sygnatura akt II K 358/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 60 zł opłaty za to postępowanie.

Sygn. akt IV Ka 937 / 15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 15 października 2015r. sygn. akt II K 358 /15:

I. oskarżonego G. M. uznał za winnego, tego, że w dniu 14 lutego 2015 roku w M. woj. (...) kierując samochodem osobowym marki B. o nr rej. (...) w ruchu lądowym nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 10.07.2014 roku sygn. akt II K 1097/13 środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat, tj. za winnego popełnienia czynu z art. 244 kk i za tona podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę (3 trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki powstałe od chwili wszczęcia postępowania w kwocie 70 (siedemdziesięciu) złotych i zobowiązał go do uiszczenia 60 (sześćdziesięciu) złotych tytułem opłaty.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się oskarżony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy z wyboru.

Na podstawie art. 427 § 2 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 kpk), a to: art. 174 kpk poprzez jego niezastosowanie i oparcie ustaleń faktycznych w sprawie tj. co do miejsca zatrzymania oskarżonego na notatce urzędowej sporządzonej przez funkcjonariusza Policji, bez przeprowadzenia dowodu z zeznań tego policjanta;
2. obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4, art. 5 § 2, 424 § 1 i 2 k.p.k., art. 92 i 410 k.p.k. (art. 438 pkt 2 kpk) polegającą na dowolnej, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nieobiektywnej ocenie dowodów, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę, który mógł mieć wpływ na jego treść (art. 438 pkt 3 kpk) przez nie ustalenie, że oskarżony jedynie przez krótki odcinek prowadził pojazd mechaniczny i to w nagłej sytuacji tj. zimą w celu dojechania ze stadniny koni do miejsca zamieszkania kolegi znajdującego się nieopodal;
3. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że oskarżony trzykrotnie był karany za przestępstwo z art. 244 k.k. podczas gdy faktycznie karany był dwukrotnie' wyrokami Sadu Rejonowego w Świdnicy z 28 marca 2013 r. i 25 czerwca 2013 r.
4. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary 3 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Na podstawie art. 437 §112 kpk wnoszę o zmianę zaskarżonego wyroku przez zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności lub na zasadzie art. 37 a kk w zw. z art. 34 § 1 a pkt 2 k.k., ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jako niezasadna nie podlega uwzględnieniu.

Pisemne motywy wyroku dowodzą, że Sąd Rejonowy poczynił w sprawie obiektywne ustalenia faktyczne, oparte o prawidłowo przeprowadzone i ocenione dowody. Wnioski końcowe mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności, wypełniają one wszystkie wskazania art. 7 kpk.

Błędnie apelujący wywodzi, jakoby to oparto ustalenia faktyczne wyroku z obrazą art. 174 kpk przez ustalenie miejsca zatrzymania oskarżonego w Ś.. W zaskarżonym wyroku przecież przypisano oskarżonemu występki polegający na złamaniu sądowego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych przez kierowanie w dniu 14 lutego 2015r. w M. samochodem marki B. o nr rej. (...), takie też są ustalenia faktyczne wyroku (w pierwszym akapicie pisemnych motywów). W tej mierze Sąd bazował na wyjaśnieniach samego oskarżonego, który ten fakt przyznał. W takiej sytuacji kolejne ustalenie, że patrol policyjny ruszył za oskarżonym w kierunku Ś. i tamże na ul. (...) funkcjonariusze policji dokonali zatrzymania oskarżonego, nie wymaga prowadzenia dowodu z zeznań któregokolwiek z funkcjonariuszy policji dokonujących takiej czynności, wystarczającym będzie oparcie się na notatce służbowej dokumentującej okoliczności kontroli drogowej oskarżonego.

Kolejny 2) zarzut apelacyjny obrazę przepisów postępowania, prowadzący do dowolnych ustaleń faktycznych i nieustalenia nagłej sytuacji, w której oskarżony złamał przedmiotowy zakaz sądowy na krótkim odcinku trasy, pozostaje jawnie chybionym, wręcz nielogicznym, apelacja w tym zakresie nie zawiera zresztą żadnej argumentacji. Nawet z wyjaśnień oskarżonego wynika, że łamiąc zakaz sądowy kierował on samochodem nie tylko w M. ale dojechał do tej miejscowości prowadząc pojazd z innej miejscowości S., gdzie był w stadninie koni. Jaka to nagła, wyjątkowa sytuacja życiowa zmusiła oskarżonego do przestępstwa, tego apelujący nie wykazał, nie przedstawiając żadnych logicznych argumentów.

Na rozprawie odwoławczej wobec ujawnienia danych o uprzedniej karalności sądowej oskarżonego apelujący obrońca wycofał się z zarzutu błędnych ustaleń faktycznych w zakresie dotychczasowej kryminalnej przeszłości oskarżonego.

Nie znajduje żadnego racjonalnego uzasadnienia kolejny zarzut apelacji rażącej niewspółmierności orzeczenia o karze przez orzeczenie kary 3-ch miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, ani postulat zmiany rodzaju kary na karę o charakterze wolnościowym. To zarzuty i wnioski jawnie bezkrytyczne. Przecież oskarżony, jak to podkreślił Sąd Rejonowy, był już wielokrotnie karany sądownie, głównie za występki podobne z art. 244kk, zaś przedmiotowy czyn jest już 4-ym tak kwalifikowanym występkiem przeciwko wymiarowi sprawiedliwości, popełnionym w ciągu ostatnich 3-ch lat. Nadto ciężką na oskarżonym 2 inne skazania za złamanie podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym z art. 178 a § 1 kk i z art. 178a § 4 kk. Dopuszczając się po raz 6-y przestępstwa oskarżony dowiódł, że jest sprawcą niepoprawnym i wysoce zdemoralizowanym, a poprzednio orzeczone kary (także z dobrodziejstwem probacji) okazały się zupełnie nieskuteczne i niewychowawcze dla oskarżonego, nie zapobiegły powrotowi do przestępstwa. W świetle dyrektyw art.53 kk brak jest podstaw do uznania, by rozstrzygnięcie o karze 3 - ch miesięcy pozbawienia wolności, zatem orzeczonej nieznacznie powyżej najniższego ustawowego zagrożenia w art. 244 kk, stanowiło konsekwencję karną rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu przepisu art.438 pkt. 4 kpk np. przez zaniechanie probacji. Co do oskarżonego nie występują absolutnie żadne okoliczności, pozwalające założyć pozytywną prognozę kryminologiczną w rozumieniu art.69 § 1 kk - tak w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu jak i w jego aktualnym brzmieniu (skoro w dacie czynu oskarżony był już wcześniej karany na karę pozbawienia wolności) .

Wzgląd na określone w art. 53 § 1 kk indywidualne zapobiegawcze i wychowawcze cele kary, także na cele ogólnoprewencyjne kary, sprzeciwia się, by wobec sprawcy takiego jak oskarżony, notorycznie łamiącego porządek prawny przez dopuszczanie się przestępstw przeciwko wymiarowi sprawiedliwości, zastosować dobrodziejstwo kary wolnościowej w trybie art. 37 a kk.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art.636 § 1 kpk i art. 627 kpk oraz na podstawie art.8 w zw. z art.3 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r./tj. DZ. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm./, obciążając nimi oskarżonego wobec przegrania apelacji.